

A körösi várjobbágyok útja a nemességbe

A középkori Magyar Királyságban a nemesség alkotta a társadalom legfelső, kiváltságolt rétegét. Ők rendelkeztek a teljes vagy arany szabadsággal. A társadalmi hierarchiában alattuk helyezkedtek el azok a csoportok, melyek ugyan nem rendelkeztek a közszabadsággal, de több-kevesebb kiváltság birtokában voltak. Szabadságuk úgynevezett kötött szabadság volt, azaz kötelező szolgálattal terhelt.¹ Többek között ilyen kötött szabadság birtokosai voltak a várjobbágyok is, akik kiváltságolt helyzetbe csak a várszervezetten belül érve nyesült,² annak felbomlásával azonban a várjobbágyok egyéni sorsuknak-szerencsájüknök függvényében betagozódtak a kialakuló egységes nemességbe vagy a jobbágyágba. Szlavóniában két várispánság maradt a középkor nagyobb részében a király kezén: Kemlék és Körös. Ez utóbbi végleges felbomlásával csak a 15. század második felében számolhatunk. Jelen dolgozat azt vizsgálja, hogy a Körös várához tartozó várjobbágyok/-nemesek³ közül kik és milyen érdemeik miatt léptek az országos nemesség soraiba a kezdetektől az 1450-es évekig. Volt-e különbség a Drávától északra, illetve a Körös megyében élő várjobbágyok nemesítésében?

A nemessé válásnak különböző módjait ismerték a középkori Magyarországon. Ezek közül első helyen a királyi adomány áll. Azaz, ha az uralkodó bárki nem nemesnek adományt tett, az illető nemessé vált. Az adománylevélnek nem kellett magában foglalnia a nemesítés tényét, mert az magától értetődő volt.⁴ A körösi várjobbágyi nemesítések során az uralkodó általában a kezükön lévő birtokkal együtt nemesítette meg a várjobbágyokat, egyúttal azokat is kivéve a várjobbágyi „állásból”.⁵ Ugyanakkor olyan eseteket is ismerünk, amikor csak azt tudjuk, hogy a korábban bizonyosan várjobbágy állású család birtokadományt kapott az uralkodótól.⁶ Nem tudjuk, hogy a nemesítő oklevél a történelem viharaiiban elpusztult vagy az érintettek nem is törekedtek arra, hogy a többiekéhez hasonló oklevelet szerezzenek statusuk megváltozásáról.

A várjobbágyokat a hivatalviselés és a katonai szolgálat különböztette meg a társadalom többi csoportjától.⁷ Egyúttal ezekben kereshették azokat a „kapaszkodókat”, amelyeknek a segítségével a nemesek közé kerülhettek. Azok a várjobbágyok (vagy utódaik) sokkal kisebb eséllyel kerültek be az országos nemesség soraiba, akik hadi érdemeik folytán nem hívták fel magukra a figyelmet, sem hivatalviselésük okán nem gyarapították családjuk vagyonát és tekintélyét.⁸ A 15. századi nemesítések során találkozhatunk a familiaritás jelenségével is. Gyakori, hogy a később nemessé emelt várjobbágy/-nemes egy nagyrú famíliájába szegődött

* A szerző az MTA-HIM-SZTE-MNL OL Magyar Medievisztikai Kutatócsoport tudományos munkatársa.

¹ Az egyházi és a világi birtokok többi szolgáltató népeire lásd: BOLLA, 1998. 144–200.

² A Drávától északra fekvő várjobbágyok esetében a kérdést részletesen vizsgálta Zsoldos Attila. ZSOLDOS 1999. 9–28.

³ A körösi várjobbágyok a 15. században az oklevelekben várnemesként szerepelnek. Lásd: B. HALÁSZ 2010. 14.

⁴ ECKHART 2000. 272–273. A nemesség megszerzésének eredeti módjai közül a többivel (címereslevél, fiúsítás, fiúvá fogadás, törvényesítés) a korszakban, a várjobbágyok körében nem találkozunk.

⁵ 1346-ban Mike fia Miklós nemesítése során őt és „*possessiones suas ubilibet existentes... a iobagionatu... castris Crisiensis*” mentette fel Hahót Miklós szlavón-horvát bán. (1346. július 6.) CDCr XI. 309–310. 231. sz., ANJOU-OKLT. XXX. 501. sz.

⁶ [Az adományos] „*supplicavit, ut predictam possessionem Ozwgyo vocatam in comitatu Crisiensis apud manus eorum habitam... ipsius denuo et denovo nove nostre donationis titulo in perpetuum dare et conferre dignaremur*” (1417. július 25.) DL 100408.; ZsO. VI. 229. 734. sz.

⁷ ZSOLDOS 1999. 5. A körösi várjobbágyokra nézve lásd: B. HALÁSZ 2012. 314–316.

⁸ Az 1346-ban nemessé emelt Miklós apja, Mike 1339-ben volt *comes terrestris*. DL 99979.; ANJOU-OKLT. XXIII. 301. sz.; B. HALÁSZ-MILJAN 2014. 152–153. 5. sz.

és *dominusa* segítségével érte el statusának megváltozását. Valószínű, hogy a vagyonosabb, tekintélyesebb személyeknek több esélyük volt arra, hogy valamely főúr magánfamiájába, vagy magának az uralkodónak a szolgálattevői közé kerülve a maguk és családjuk rangjának emelésén munkálkodhassanak. Raveni Gergely és rokonai Mária királyné familiájának tagjai lettek 1387-ben.⁹ Wlkodlak (dict.) György fia Bálint Ozorai Pipó familiárisa lett még 1411 előtt.¹⁰ A Máté nem Demeter ágából származó (I.) Péter fia (III.) Péter¹¹ valószínűleg szintén familiáris lett, de *dominusát* nem ismerjük. Mivel Zsigmond a család részére Konstanztban állított ki 1416-ban adománylevelet, ezért elképzelhető, hogy az uralkodó vagy valamely országos méltóságviselő szolgálatába szegődött. Szintén felmerül a familiaritás gyanúja a Prelsa nembeli Pál fia István esetében is, akinek nemesítő oklevelét Tamás, a zágrábi püspökség vikáriusa mutatta be Zsigmondnak és kérte annak átírását a nemesítettek nevében.¹²

Vizsgáljuk meg részletesebben a katonai szolgálat kérdéskörét. Természetesen a várjobbágyok a Drávától délre is a megye hivatásos katonáskodó rétegét alkották, a katonai szolgálat számukra tehát magától értetődő, mondhatni, természetes dolog volt.¹³ Azonban ahhoz képest, hogy a várjobbágyokat hivatásszerűen katonáskodó rétegeként tartjuk számon, meglepően kevés adat maradt ránk a körösi várjobbágyok konkrét hadi tevékenységéről. Szintén keveset tudunk arról, hogy pontosan milyen katonai érdemek miatt nemesítették őket. Ugyanakkor a ránk maradt nemesítések nagyobb része hadi érdemeket jutalmazott. Valószínűleg azokban az esetekben is ez volt az adomány oka, ahol csak általánosan utalnak az adományos érdemeire.¹⁴

Bizonyosan hadi szolgálatai miatt került a nemesség soraiba Mike¹⁵ fia Miklós, aki részt vett I. Lajos király Velence ellen indított hadjáratában 1346-ban, a Hahót Miklós vezette csapatok sorában („*sub nostro vexillo*” mondja a bán oklevele). A harcok során nyíllövéstől megsebesült, majd még az ostromlott dalmáciai város alatt oklevelet nyert a bántól, melyben a király engedélyével a királyi szerviensek sorába emelte Miklóst („*in persona regia, maiestate et auctoritate eiusdem nobis concessam... in cetum et numerum nobilium seruientium regalium... duximus agregandum et collocandum*”).¹⁶ Amennyire az oklevelekből meg lehet állapítani Miklós családja a későbbiekben nem maradt szoros kapcsolatban a várispánsági szervezettel, beleolvadtak a szlavóniai nemességbe.¹⁷

Zsigmond 1411-ben indított hadjáratot Velence ellen Dalmácia birtoklásáért, az itáliai hadszíntérré Ozorai Pipó vezetésével küldte el seregét.¹⁸ Wlkodlak (dict.) György fia Bálint,

⁹ DF 230779.

¹⁰ „*vir magnificus Pipo de Ozora... nobis est declaratum fidelitatibus et fidelium servitorum... meritis fidelis nostri Valentini filii Georgii... familiaris ipsius*” olvasható Zsigmond király nemesítő oklevelében. 1412. december 15. DF 230922.; ZsO. III. 704. 3051. sz.

¹¹ A Máté nem Demeter ágának történetéhez lásd: B. HALÁSZ. A személyek számozása az ottani családfák szerint történt.

¹² „*fidelis noster magister Thomas vicarius temporalis episcopatus Zagradiensis in personis Stephani filii Pauli... ad nostre maiestatis veniens conspectum exhibuit nobis quasdam litteras*” 1405. február 27. DF 230857.

¹³ ZSOLDOS 1999. 46–57.

¹⁴ Valószínűleg azok a nemesítések is ide sorolhatóak, ahol a család csak birtokadományt kapott.

¹⁵ Mike 1339-ben *comes terrestris* volt. Tevékenységére lásd: B. HALÁSZ 2011. 43.

¹⁶ 1346. július 6. CDCr. XI. 309–310. 231. sz.; ANJOU-OKLT. XXX. 501. sz.

¹⁷ Az oklevelet Miklós leszármazottai később több ízben is átírták, innen értesülünk a család további néhány tagjáról. Anjou István herceg 1353. nov. 27-én kiadott okleveléből ismerjük Mike másik fiának, Gergelynek a nevét, akire a herceg kiterjeszti az adomány hatályát. CDCr XII. 212–213. 158. sz. Margit hercegnő 1355. január 20-án kelt levelében írta át elhunyt férje fenti oklevelét. DF 230407. CDCr XII. 265. 201. sz. A család azonban jobbnak látta, ha nemcsak a Szlavónia élén álló hercegnővel, hanem az ország koronás urával is átíratják nemesítő levelüket. Így I. Lajos elé járultak, aki 1355. február 2-án eleget is tett kérésüknek és átírta néhai öccse oklevelét. CDCr XII. 267–268. 203. sz. Mike unokájának, Péter deáknak (*litteratus*) a nevét a zágrábi káptalan 1372. nov. 11-én kelt, I. Lajos király fenti diplomáját átíró oklevele tartotta fenn. DL 32990.; CDCr XIV. 469. 352. sz.; ANJOU-OKLT. XXX. 501. sz.

¹⁸ MÁLYUSZ 1984. 91–93.

Pipó familiárisa ebben a hadjáratban szerzett érdemeiért nyerte el a nemességet Luxemburgi Zsigmondtól, aki még Itáliában, Udinében állította ki a család számára a rangemelő oklevelet. A privilégium nem szól arról, hogy milyen konkrét haditettek miatt érdemelte ki Bálint, hogy testvérel együtt mentesítették a várjobbágyi szolgálat alól.¹⁹

A várjobbágyok felemelkedésének másik útja, a hivatalviselés viszont egy kissé magyarázatra szorul.²⁰ Természetesen nem arra kell itt gondolni, hogy országos tisztséget viseltek a várjobbágyok, hanem arra, hogy abban az esetben, ha az illető várjobbágy *comes terrestris* volt, sokkal nagyobb volt az esély arra, hogy maga vagy utódai közül valaki az országos nemesség soraiba emelkedjen. Máté fia Mike 1339-ben volt a várkerület vezetője. Miklós nevű fia pedig 1346-ban nyerte el a nemességet Zára városa alatt.²¹ Megfigyelhető, hogy a jelentősebb családokon belül többen is viselték a *comes terrestris* tisztségét, így Máté nembeli Demeter, valamint két fia (I.) István és (I.) Miklós is betöltötte a várkerült vezetőjének hivatalát. A család nemessé válása után, 1426-ban pedig (I.) Péter fia (III.) Péter szintén ellátta a *comes terrestris* tisztségét.²² A várkerület vezetője a tekintélyesebb, minden bizonnyal vagyonosabb várjobbágyi családokból került ki a 13-14. század folyamán. Megfigyelhető, hogy azok, akik a várkerület vezetői voltak, többen szerepelnek később fogott bíróként, királyi emberként, tanúként stb. Ugyanígy azok között, akik ilyen minőségben bukkanak fel és még nem viselték a várkerület vezetőjének tisztségét, nagy eséllyel betöltötték azt a későbbiek során.²³ Tisztségük minden bizonnyal anyagi előnyöket is biztosított számukra,²⁴ így jobb fegyverzetet tudtak vásárolni maguknak, amivel nagyobb esélyük volt hadi érdemeket szerezve kitűnni társaik közül és így szolgálni rá arra, hogy nemesség soraiba emelkedhessenek.

Olyan eseteket is ismerünk, amikor a várjobbágyok nemesítésének konkrét okát, az uralkodónak tett szolgálatok mibenlétét a források nem tartották fenn. 1387-ben Zenggen emelte a nemesek közé Mária királynő Raveni Gergely²⁵ zágrábi kanonok rokonaival együtt. Az egyházi részt vállalt a királynő kiszabadításából („*pro liberatione nostre maiestati*”), de konkrétan a forrásból nem derült ki, hogy mit tett. A királynő ezen oklevele nem adja meg, hogy milyen statusból emelte a nemesek közé őket („*esse volumus in cetu et numeroque verorum nobilium regni nostri Sclavonie sub nostro vexillo et insuper eosdem esse volumus familiares aule nostre et domesticos speciales*”).²⁶ Ákos szlavón bán körösi *comes*hez és *comes terrestris*hez intézett parancsleveléből azonban tudjuk, hogy a rokonság korábban a

¹⁹ 1412. december 15. DF 230922.; ZsO. III. 704. 3051. sz., az oklevél datálásához fűzött megjegyzéseket lásd ott.

²⁰ A várjobbágyi hivatalviselésről általában lásd: ZSOLDOS 1999. 57–72.

²¹ 1346. július 6. CDCr. XI. 309–310. 231. sz.; ANJOU-OKLT. XXX. 501. sz.

²² 1427. május 16. DF 231071., B. HALÁSZ–MILJAN 2014. 210–211. 45. sz.

²³ A 14. századi *comes terrestris*ek tevékenységéről lásd: B. HALÁSZ 2011. 42–45.

²⁴ Részesültek a birtokvesztésre ítélték javaiból. 1340. szeptember 23. DL 35864.; CDCr. X. 405. sz.; ANJOU-OKLT. XXIV. 557. sz.; B. HALÁSZ–MILJAN 2014. 153–155. 6. sz.

²⁵ Raveni Gergely és rokonai korábban már a nemessé sorába emelt, szintén körösi várjobbágyi származású másik Raveni család családfáján nem helyezhetők el. Rájuk vonatkozóan lásd: PÁLOSFALVI 2012. 127–131, 388, 389. Nem szokatlan, hogy a várjobbágyi/-nemesi, illetőleg a körükből kiemelt nemesi családok közül többen is egy helyről származónak vallották magukat. Tudjuk például, hogy Ozugyói I. László lánya: Dorottya férje Ozugyói Domonkos fia Albert volt. Kettejük egyazon családból való leszármazása nem igazolható, így fel kell tennünk, hogy mind a kettőjük familiája Ozugyón volt birtokos és innen is neveztek magukat. 1423. november 26. DL 100428.; ZsO. X. 567–568. 1459. sz. Azt is tudjuk, hogy a várjobbágyok/-nemesek kezén lévő birtokok nem lehettek nagyok, a Prelsa nembe tartozó Pál fia István családját Zsigmond 1405-ben 4 telkükkel nemesítette meg. („*quatuor sessiones in Cheberkouch habitas in quibus ipsis residentiam facerent*”) 1405. február 27. DF 230857. B. HALÁSZ–MILJAN 2014. 153–155. 6. sz.

²⁶ A nem szokványos szóhasználaton egyébként nem is lehet csodálkozni, hiszen az okmányt Zenggen állították ki, a dátumot nem a Magyarországon általában használt formában, a keresztény naptár szerint, hanem napi keltezéssel adták meg: *Actum Segnie, XXII mensis Junii*. DF 230 779.

körösi várjobbágyok közé tartozott.²⁷ Gergely kanonok esetében sem a hadi, sem a diplomáciai tevékenységet nem zárhatjuk ki az érdemszerzés módjai közül.

1405-ben a Prelsa nembe tartozó Pál fia Istvánt emelte az uralkodó testvéreivel és rokonaival együtt a nemesek közé. Az oklevél csak István hűséges szolgálatairól tesz említést, azonban nem lehetetlen, hogy szintén az adományos hadi érdemi miatt nemesítette Zsigmond a rokonságot.²⁸

1417-ben Szántói Lack Dávid szlavón bán előtt a Prelsa nembe tartozó Martinovci-rokonság több tagja átadott egy malmot és más ingatlanokat a közéjük tartozó Kelemen fia Benedek mesternek, mivel az Zsigmond királynál kijárta a család nemesítését. A nemesítő oklevél nem maradt ránk, így azt sem tudjuk, hogy az uralkodó Benedek milyen szolgálatai miatt emelte őt a nemesek közé népes rokonságával együtt.²⁹

A Máté nem Demeter ágába tartozó (I.) Péter fia (III.) Péter 1417-ben kapta meg testvéreivel, (II.) Györggyel és (I.) Imrével új adományként addig is bírt Ozugyó nevű birtokukat. Az adománylevél nem részletezi Péter azon szolgálatait, melyekkel kiérdemelte az uralkodó kegyelmét.³⁰ Nem maradt ránk olyan oklevél, mely a család statusának megváltoztatásáról szólna, de valószínű, hogy vagy a fenti adománylevél folytán számítottak nemesnek vagy az őket a nemesek közé emelő oklevél elkallódott.

Nézzük meg, hogy milyen fordulatokat, kifejezéseket használnak a körösi várjobbágyokat nemessé emelő oklevelek az érintettek korábbi állásának leírásakor! Van-e valamilyen eltérés a Drávától északra élő várjobbágyok nemesítő okleveleinek szóhasználatához képest?

Mike fia Miklós 1346-ban nyerte el a nemességet Zára városa alatt. Hahót Miklós szlavón bán hadi érdemei miatt őt és „*possessiones suas ubilibet existentes... a iobagionatu... castris Crisiensis penitus et in toto excipientes et eximentes in cetum et numerum nobilium servientium regalium... duximus agregandum et collocandum*”.³¹ Az oklevelet Máté és le-származottai később többször is átírták. Első ízben 1353 novemberében Anjou István szlavón-horvát-dalmát herceg írta át és erősítette meg Hahót Miklós diplomáját és egyúttal a rangemlést kiterjesztette Miklós testvére, Gergelyre is. A herceg kiadványa leírja, hogy pontosan mi alól mentesültek Mike fiai: „*a iobagionatu honere, seruuicio et solutione*”.³² A nemesítő levél következő átírója István herceg özvegye, Margit hercegnő volt, aki elé 1355 januárjában járult Miklós. A hercegnő kiadványában csak az oklevél-átírások esetén szokásos formulákat találjuk,³³ ahogyan I. Lajos király 1355 februárjában kelt átírásában is.³⁴

Mária királynő 1387-ben, a Raveni rokonságot a nemesek közé emelő oklevele nem tartalmaz utalást a család várjobbágy eredetére. Mivel az okmány Zengben kelt és a *datatio*ja nem a magyar kancelláriai gyakorlatnak megfelelően készült, ezért a várjobbágyi nemesítések során bevett formulák használatának mellőzése sem mondható különlegesnek. Ugyanakkor Ákos szlavón bánnak a körösi ispánhoz és *comes terrestris*hez intézett parancslevele, melyben a nevezettek felszólította a család új állásának tiszteletben tartására, követi a szokásos szóhasználatot, amikor azt írja, hogy Gergely kanonokot és rokonait „*de iobagionatu castris eximendo in veros nobiles et seruiantes regni*” sorozta Mária királynő.³⁵

²⁷ 1387. július 21. DF 230 806.

²⁸ „*consideratis... fidelitatis et fidelium servitorum Stephani filii Pauli nobilis iobagionis castris Crisyensis regni nostri Sclauonie*” 1405. február 27. DF 230 857.

²⁹ 1417. július 5. DF 282 149.; ZsO. VI. 207. 642. sz.

³⁰ 1417. július 25. DL 100 408., ZsO. VI. 229. 734. sz.

³¹ 1346. július 6. CDCr. XI. 309–310. 231. sz.; ANJOU-OKLT. XXX. 501. sz.

³² 1353. november 27. CDCr. XII. 212–213. 158. sz.

³³ 1355. január 20. CDCr. XII. 265. 201. sz.

³⁴ 1355. február 2. CDCr. XII. 267. 203. sz.

³⁵ 1387. július 21. DF 230806.

Zsigmond 1405-ben emelte a nemesek sorába a Prelsa nembe tartozó Pál fia Istvánt és rokonságát. Az oklevél tanúsága szerint a nevezetteket felmentette „*ab omni condiciaria servitute*”. A szolgálat mibenlétét forrásunk nem részletezi.³⁶

1412-ben kelt Zsigmond király nemesítő oklevele a Poljánai család részére, melyben Ozorai Pipó kérésére szolgálataikért a nemesek közé emelte Bálintot és testvérét. Az oklevél megfogalmazása szerint a testvéreket az uralkodó leszármazottaikkal együtt „*a nexu seu iugu iobagionatus castrensis*” mentette fel és „*in cetum et consortium regni nostri nobilium sub vexillo nostro regio*” sorozta.³⁷

1417 júliusa előtt Zsigmond király Martinovci Benedek mester kérésére őt magát és népes rokonságát felmentette a várjobbágyi állásból. Sajnos a család nemesítő oklevele nem maradt ránk, de ismerjük Szántói Lack Dávid szlavón bán azon oklevelét, mely szerint a bán előtt a családtagok Benedeknek átadtak több földet, amiért az kijárta, hogy Zsigmond mentesítse a rokonságot „*a nexu seu servitute iobagionatus Crisiensis*”.³⁸

Az azonban nyilvánvaló, hogy a helyi közösség másként tekintett a várjobbágyokra, mint a Drávától északra fekvő megyékben. Ugyanis míg a 14. század második felében számos várjobbágy ellen indítottak pert földjükre éhes szomszédjaik és perelték ki őket ingatlanjaikból Magyarországon, addig a körösi várjobbágyokra vonatkozó forrásanyagban nem maradt nyoma annak, hogy bárki bármikor státuspert indított volna ellenük vagy kétségbe vonta volna földjükhöz való jogukat. Ebben valószínűleg szerepe volt annak, hogy a körösi várispánság élő, működő szervezetnek mutatkozik a 15. század közepéig. Vagyis földbirtoklásuk jogcíme nem a már nem létező várispánsághoz fűződő fiktív jogviszony volt, hanem az élő várszervezethez való kötődésük.³⁹

Mi történt a nemesítő oklevél elnyerése után? Az adatok alapján valószínű, hogy a megnevesített várjobbágy bemutatta azt a tartomány vezetőjének, a szlavón bánnak, aki parancslevelet intézett a körösi *comes*hez és a *comes terrestris*hez, hogy az illető család vagy rokonság kiváltságait tartsák tiszteletben a jövőben. Ezt a várjobbágyoktól/-nemesektől járó szolgálatok és adók indokolták, ugyanis a nemesektől természetesen ilyeneket már nem lehetett követelni. Több adat alapján valószínűsíthetjük, hogy a volt várjobbágyok/-nemesek nemessé emelésük után is kapcsolatban maradtak a várispánsági szervezettel, valószínűleg a *comes terrestris* is közülük került ki a 15. században.⁴⁰ Részt vettek a várispánság ítélőszékén is.⁴¹ Tudjuk, hogy további birtokszerzésük során előnyben részesítették szűkebb pátriájukat.⁴²

A fentiek alapján elmondhatjuk, hogy a Drávától északra élő és a körösi várjobbágyok egyaránt királyi *propriusok* voltak, vagyis korlátozott szabadsággal rendelkeztek, melyet szolgálatok, kötöttségek terheltek és nem volt azonos a közszabadsággal. A körösi várjobbágyok/-nemesek számára a teljes, kötöttségektől mentes szabadság elérése ugyanúgy a királyi kegy által volt lehetséges, mint a Drávától északra élő társaiknak. A nemesítő oklevelek is hasonló fordulatokkal élnek mind a Drávától északra, mind délre. A várispánsági szervezet Körösben valószínűleg az 1450-es évek táján szűnt meg. Luxemburgi Zsigmond 1430-ban kollektíven a nemesség soraiba emelte a körösi és a kemléki várnemeseket,⁴³ azon-

³⁶ 1405. február 27. DF 230857.

³⁷ DF 230922.; ZsO. III. 704. 3051. sz. Ez az egyetlen ismert eset, amikor a körösi várjobbágyokkal kapcsolatban a *castrensis* szót használják a források.

³⁸ 1417. július 5. DF 282149.; ZsO. VI. 207. 642. sz.

³⁹ A Drávától északra élő várjobbágyok sorsára a várszervezet felbomlása után lásd: ZSOLDOS 1999. 158–185.

⁴⁰ A 15. századi *comes terrestris*ek listáját lásd: B. HALÁSZ 2010. 19.

⁴¹ B. HALÁSZ 2010. 14.

⁴² Az 1412-ben megnevesített Poljánai testvérek 1413-ban közösen vásárolják meg nemzetségtársuktól, a várjobbágyi/-nemesi státusú Demeter fia Györgytől 40 aranyforintért annak Zedlauriench-ben fekvő birtokát, ott, ahol a saját birtokaik is elterültek. Az oklevél világosan feltünteti azt is, hogy az eladó *nobilis castri*, a vevők viszont *nobiles regni* voltak. 1413. május 6. DF 230292.; ZsO. IV. 155. 554. sz.

⁴³ B. HALÁSZ–MILJAN 2014. 64.

ban a várszervezet még ez után is működött egy ideig. Az utolsó ismert *comes terrestris* oklevél 1439-ben kelt.⁴⁴ A körösi várjobbágyok/-nemesek helyzete abban azonban eltért a Drávától északra élőktől, hogy birtokukhoz való jogukat nem egy fiktív, hanem egy élő jogviszony szolgáltatta. Szűkebb környezetük is érvényesnek tekintette ezt, körösi várnemesek ellen indított statusperről nincs tudomásunk. Ezért számukra az uralkodói nemesítés nem önálló birtokos létük, úri egzisztenciájuk „megmentéséhez” feltétlen szükséges eszköz volt.

BIBLIOGRÁFIA

- A. HAZU
ANJOU-OKL. Arhiv Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti. Zagreb. *Anjou-kori oklevéltár. Documenta res Hungaricas tempore regum Andegavensium illustrantia*. Főszerk. KRISTÓ Gyula, ALMÁSI Tibor. Budapest–Szeged, 1990–.
- B. HALÁSZ 2010. B. HALÁSZ Éva: A körösi comes terrestrisek tevékenysége a XV. században. In: „Fons, skepsis, lex”. *Ünnepi tanulmányok a 70 esztendősk Makk Ferenc tiszteletére*. Szerk.: ALMÁSI Tibor–RÉVÉSZ Éva–SZABADOS György. Szeged, 2010.
- B. HALÁSZ 2011. B. HALÁSZ Éva: Adalékok a körösi comes terrestrisek 14. századi tevékenységéhez. *Acta Universitatis Szegediensis. Acta Historica*. CXXXII. Szeged, 2011. 37–50.
- B. HALÁSZ 2012. B. HALÁSZ Éva: A körösi várjobbágyok a 13–15. században. In: *Középkortörténeti tanulmányok 7*. Szerk.: KISS P. Attila–PITI Ferenc–SZABADOS György. Szeged, 2012.
- B. HALÁSZ B. HALÁSZ Éva: *A körösi várjobbágyok Máté nemzetségének története*. Kézirat.
- B. HALÁSZ–MILJAN 2014. B. HALÁSZ Éva–Suzana MILJAN: *Diplomatarium comitum terrestrium Crisientium (1274–1439). A körösi comes terrestrisek oklevelei (1274–1439)*. Iprave križevačkih zemaljskih župana (1274–1439). Subsidia ad historia medii aevi Hungariae inquirendam 6. Budapest–Zagreb, 2014.
- BOLLA 1998. BOLLA Iлона: *A jogilag egységes jobbágyságról Magyarországon*. Budapest, 1998.
- CDCr *Codex diplomaticus regni Croatiae, Dalmatie ac Slavonie. Diplomatici zbornik kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije. I–XVII*. Ed.: M. KOSTRENCIĆ–T. SMIČIKLAS. Zagrabiae, 1904–1981.
- DF Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára, Diplomatikai Fényképgyűjtemény.
- DL Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára, Diplomatikai Levéltár.
- ECKHART 2000. ECKHART Ferenc: *Magyar alkotmány- és jogtörténet*. Budapest, 2000.
- ISPRAVE STIPIŠIĆ, J.–M. ŠAMŠALOVIĆ: *Isprave u Arhivu Jugoslavenske Akademije. (Inventar.) Zbornik Historijskog Instituta Jugoslavenske akademije znanosti i imjetnosti 2. (1959) 289–379. I. 1018–1437 (n. 1-1958.)*.
- MÁLYUSZ 1984. MÁLYUSZ Elemér: *Zsigmond király uralma Magyarországon*. Budapest, 1984.
- PÁLOSFALVI 2012. PÁLOSFALVI Tamás: *The noble elite in th county of Körös (Križevci), 1400–1526*. PhD-értekezés. Budapest, 2012.
- ZSO. *Zsigmondkori oklevéltár I–VIII*. Összeállította BORSA Iván–MÁLYUSZ Elemér–NEUMANN Tibor–C. TÓTH Norbert. Budapest, 1951–.
- ZSOLDOS 1999. ZSOLDOS Attila: *A szent király szabadjai. Fejezetek a várjobbágyság történetéből*. Társadalom- és művelődéstörténeti tanulmányok 26. Budapest, 1999.

⁴⁴ 1439. július 24. A. HAZU G-1-9. Isprave no. 1986; B. HALÁSZ–MILJAN 2014. 223–225. 65. sz.

B. HALÁSZ, ÉVA

The Way of the Castle Warriors of Körös to Nobility

In the medieval Slavonia, the castle warriors had a special type of liberty which was not equal to the liberty of nobles. They had to pay some taxes and offer military service. The higher 'class' of castle warriors held the positions of the 'várispánság' (Lat. *comitatus*, Eng. castle district) and they had the opportunity before 1430 to become members of the true nobility and some of them were successful. The elevated families henceforward had functions in the *comitatus* as well. In 1430, the castle warriors of Križevci were collectively ennobled by king Sigismund.

The paper analyses the common elements of the 'successful stories', in other words of the known ennoblements. The father or the grandfather who had held the office of the *comes terrestris*, the highest position of the castle-district was a good starting point for his descendants. Those who had been ennobled were surely forced in the army and were the *familiaris* of a magnate or the king.